

canviat i ho era don Narcís Pereantòn, perquè vagi a conferenciar amb l'Excel·lentíssim senyor don Joan Prim, Comte de Reus, i amb altres autoritats que convingui per a aconseguir el pas de la carretera, adoptant-se el pla Garriga, aital com l'Ajuntament té sol·licitat ja en vàries ocasions.

Les gestions de l'alcalde Pereantòn, així com els treballs de la nomenada Comissió especial no degueren donar els resultats que hom n'esperava, per quant en 17 de desembre del propi any 1843 es torna a elevar altre document a la Diputació demanant el pas per la Vila de la carretera, i es comissiona a don Lluís M.ª Perpinyà i don Miquel Torrabadella, per a apoiar les pretensions de l'Ajuntament.

No obstant la inutilitat dels esforços esmerçats en l'afer i no aconseguir la victòria, no desmai en els nostres administradors d'aquell temps i realitzen l'obra pràctica d'urbanització del què ells creuen a peus junts que serà un fet, i comencen a obrir portes i finestres a la muralla; enderroquen els tros de la mateixa que comprenia des de la capella de Sant Roc fins a la torra de fortificació que estava situada on està avui enclavada la font de la plaça del Bestiar, per tal d'engrandir l'espai en que s'hi celebrava el mercat dels animals; construeixen la font de la plaça d'en Perpinyà, amb l'aigua que aquest patrici dóna graciosament per a aital millora, i par fi, aconsegueixen que es construeixi per l'Estat un ramal o fillola de la carretera de Barcelona a Vic, que, iniciant-se en el punt nomenat «Puntasco», aconduïx a la Vila.

Encara es preocupen més d'eixamplar la plaça del mercat del Bestiar, tirant a terra la porta i muralla dita «Matalot», situada abans d'entrar a la novella plaça de Perpinyà, porta i muralla que desapareixen en 3 de desembre de 1844 i que havien estat construïdes en el temps de la guerra de l'Independència, per a ésser encara de nou plantades a la sortida de dita plaça.

En l'any 1845 es continuen venent trossos de terra i parcel·les de via pública, per tal de fer un escorxadador nou, 4 carniceries de be, 2 de bou i 4 pilons de vendre peix; dugues sales per a escoles, en els baixos de l'ex-convent de Mínims, de Sant Francesc, i per fi tres fonts públiques, les primeres de les que tenim esment, la una, situada en la torre de la plaça del Bestiar; altra, a la placeta de l'antic Hospital; i altra, en els quatre cantons del carrer de Barcelona, actual carrer de Socors, alimentades fins fa molts pocs anys amb l'aigua de la

font de Sant Francesc, quals millores públiques les aprova la superioritat i es fan efectives.

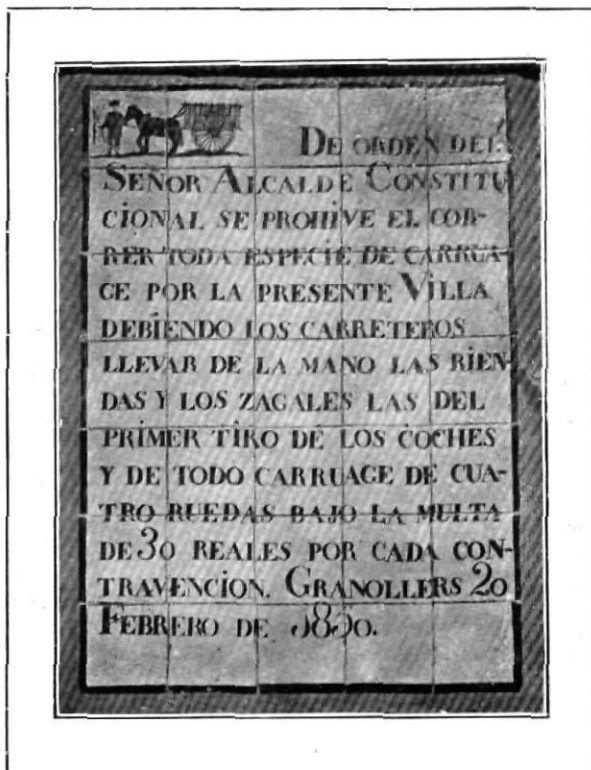
En aquest temps es bateja la plaça dita d'en Perpinyà amb el nom de Sant Domènec, d'on s'originava probablement l'antic barri d'aquest al començament del carrer de Corró, avui ja gairebé abandonada del tot la seva celebració pels mateixos habitants del barri.

Totes aquestes millores públiques, esdevingudes en temps en que l'Ajuntament estava en feïssat per l'assumpte de la cessió al Municipi dels convents de Mínims i Caputxins, assumpte que donà molt joc i no pocs disgustos, proven el temperament de lluita d'aquells homes que en llur convenciment d'aconseguir, més tard o més aviat, el pas de la carretera de Vic, i per tant, convençudíssims, tant de la justícia de la seva causa, com del triomf definitiu de la mateixa, obrien els ulls, el cor, i l'entusiasme a l'esdevenidor, segurs que l'ocasió no s'havia de deixar perdre, de tant preciosa i cofoia com s'els presentava. I amb aquest esperit, demanen, en aquesta època, l'autorització de la Diputació per a establir un impost sobre les farines, per tal de poder empedrar la Vila i obren de bat a bat les portes de la mateixa; canvien, ampliant-la, el curs de la processó del diumenge de Rams, per tal de tenir un motiu més d'arreglar els carrers i places del nou curs; comencen a parlar o pensar en el trasllat del vell cementiri del davant de l'església;

rectifiquen l'orientació de les capelles de barri, per tal de poder enderrocar els portals, estrets i esquifits; i per fi, es preparen, no sols a rebre el traçat de la carretera de Vic passant pel costat de la Vila, cosa que esdevingué cap allà els anys 48 o 49, sinó que projecten la solemníssima festa de rebre el primer camí ferroviari en 22 de juliol de 1854.

La carretera, doncs, ja passa per Granollers amb tota sa magnificència, gràcies als esforços d'aquells abnegats, que saltant obstacles i entrebancs, eixiren amb la seva en aquells revoltats temps de guerres civils, pronunciaments, pestes i malvestats i penúria econòmica, en quiscuns cops força extremada.

L'actualitat de la nostra carretera no tinc perquè descriure-la, puix que és contemporànea de les nostres actuals generacions. Només diré, per a acabar, que és la nostra *vía sacra* i que en ella, des del nom d'Isabel II i després Prim, fins a Alfons IV, plaça de Perpinyà, carrer de la República, de Clavé i altres fins als nostres dies, s'hi amaguen els records més visibles de la nostra moderna prosperitat.

A la façana de Ca l'Espinassa de la plaça d'Angel Guimerà, on En Josep Estaper té avui l'antic forn de pa, hi ha encara aquest rètol, fet en rajoleta de València, disposant la regulació del trànsit rodat per la carretera

(Fot. Canel)